



Drobne pesmi.

Bog.

Iz misli stkan, iz src molitve zlit,
kot hrepenenje naše vekovit,
srce te sluti, nihče te ne vidi —
z resnice lučjo v temo našo pridi!

Kje li živiš? — Srce te nosi v sebi,
obsodba tvoja je pekoča vest;
duh, k tlom pritiskan, išče te na nebi
in k tebi hoče v blaženstva prelest.

Čim više vstaja naše hrepenenje,
tem dlje odmičeš se, nevidni kralj,
In zopet padamo v temno življenje,
perut potare duši bol in žal.

Dekle in bolest.

Devojka imela je ljubega
in bila je srečna takó,
in kamor so segale njene želje,
vse bilo je jasno, lepó.

Pred njo se razvil je dalek pot,
strmele so plašne oči,
zla slutnja na dušo je padla ji,
veselja več njenega ni.

Ob zatonu.

Solnce gasne, pada za goré:
dan umira, ves željan pokoja
Gledal je z višave vrh zemljé
toliko krivic, prevar in boja.

Ob zatonu vse nebo žari,
kot bi vroča kri ga prepojila:
to odblesk prelite je krvi,
znak je, da bo kri spet jutri lila.

Dan.

Nad šumečimi vrhovi,
nad kipečimi valovi
sije velik dan,
z zlatom ves pretkan.

Vse se bliska in iskri
od razkošja in sijaja;
od lepote vsa drhti,
vsa priroda k solncu vstaja . . .

Nad nemirnimi duhovi,
nad krvi srca valovi
večni mrak visi —
breme naših dni.

Oživljenje.

Oglej se, ljubica, v daljno stran,
kjer spi ljubezni mlade dan!
Kaj res samo je bilo,
da srce je srcé ljubilo?

„Kar srcu je bilo lepó in sladkó,
nikoli ne more umreti to —
Zaspi in spet se zgane
in z novo silo vstane.“

Začetek in konec.

Noč nad zemljo tiho sanja,
trudna misel še ne spi,
od neskončnega iskanja
sama v sebi se gubi.

Kje je konec? — Kjer v življenje
smrti se ozró oči.

Kje začetek? — Kjer semenje
se spoji in zaplodi.

A med koncem in izvorom
tisoč dvomov, tisoč zmot.
Ta za kruhom, ta za vzorom —
vsakemu gre svoja pot!

Izpoved.

Saj se ti izpovedujem, Bog!
Mnogo sem grešil v življenja dneh:
čaral me je deklic jok in smeh,
zlovoljan sem nosil pezo tog.

Z drugimi — ne s sabo — bil sem strog,
niti slutil nisem, da je greh,
če sovraga bi odrl na meh,
breme svojih mu predal nadlog.

Zdaj skesano klanjam grešno glavo,
plah je in ponižen moj korak,
kar mi drugi porekó, le to je pravo.

Kakor jagnje sem voljan, krotak,
kdor me striže, njemu pojem slavo . . .
Božji glas mi zagrmí: Bedak! —

Romanca o junaku.

Razvnet od ognja mlade krvi
in od ponosa drzen in jak:
tako junak v življenje hiti,
tako si osvaja srca junak.

Ko solnce se dvigne v sinji svod,
glej, solnčni roži zagiblje se cvet,
za njim se ozira na daljno pot
in žarek prihaja jo božat in gret.

Mladenke so gledale željno tako
za njim, pogledov si ognja želeč;
in kamor se mu je ozrlo oko,
potopil se vanje pogled je proseč.

Ljubezni mladenke prosile so ga,
devišta cvetove moril je junak,
ostavljene v solzah ljubile so ga,
ostal je sad spoznanja grenak.

Razvnet od ognja mlade krvi,
od zmag premnogih drzen in jak:
tako naprej junak hiti,
tako si osvaja srca junak.

In pride do lepih, pisanih leh,
vse polnih mladih, belih cvetov,
med njimi devojka — cvet rožic teh —
in sklonil se drzni ponos je njegov.

Hodila je med cveticami
kot v sladkem spanju sen sladak . . .
„Prekrasna, bodi družica mi!“
Proseče je sklepal roké junak.

„Na dom te ponesem svoj svetal,
oči naj tvojih prečisti soj
iz duše prežene mi težko žal —
ti solnce mi boš, jaz suženj tvoj!“

A njenih oči je tiha blagost
objemala bele lilije;
prosila je v duši njegovi bridkost,
a nje ni, da se usmili je.

Zadnja pesem.

In v srcu nekaj valovi in vstaja . . .

Čuj, tiho, komaj slišno se glasi.
Je li to spev iz zemeljskega raja,
je li to vzdih življenja težkih dni?

Saj pride le, kar mora, ne, kar hoče:
mi smo življenju plen, ne ono nam.
Če v zadnji pesmi mi srce zajoče —
srce le v solze more, ne drugam!

E. Gangl.

Najina ljubezen.

Bila je krasna, kakor so krasne
rožice v jutru sredi gredá,
bila brezmadežna, bila je čista,
kakor so lilije sredi polja.

Kakor vijola na skrivnem in tihem
v gaju zelenem opojno dehti,
cvela globoko je v srčnem zavetju,
niso dosegle je zlobne oči. —

Kakor krilatci na edenskih tratih
bila presrečna je v tihih nočeh —
najina ljubezen — kot zvezda gorela
svetlo je v tvojih in mojih očeh . . .

Kristina.

Misel.

Tiho še tu . . . tam iz mraka
samotna luč gori;
popotnik, ki mimo koraka,
nocoj ima solzne oči.

Nocoj je sreča tak blizu,
komaj korak je do nje,
komaj korak do vsega,
česar želi srcé . . .

Milan Pugelj.